

Herrere om, at der forelaa en Række forffjel- lige Forslag med Hensyn til den Stilling, som de tvende Thing skulde indtage til hinanden i Finantsfager, og Resultatet blev det, som nu staaer i Grundloven, netop fordi man vilde hævde og vindicere en fuldstændig Ligeberet- tiggelse for Rigsdagens tvende Afdelinger og saa i de finantsielle Sager, alene med Undtagelse af, at Finantsloven først skal forelægges i Folkethinget. Blot eet Punkt skal jeg exempel- viis omtale for at godtgjøre dette; der forelaa et Forslag — jeg troer, at det var Regjerin- gens Udkaft — hvorefter Landstinget kun skulde udnævne een, men Folkethinget flere Statsrevi- sorer, men dette blev forandret saaledes, at et- hvert Thing udnævner et lige stort Antal. De tvende Afdelinger af Rigsdagen ere altsaa lige- berettigede. Smidkertid forekommer det mig, at det er en naturlig og berettiget Conseqvent af Grundlovens § 52, hvorefter Finantsloven først forelægges Folkethinget, at ogsaa alle Love af væsentlig finantsiel Betydning først bør forelægges i Folkethinget. Man vilde være vanskeligt stillet, dersom man strengt juridisk skulde begrunde og paavise denne Ret, men den forekommer mig at være naturlig, at være en berettiget Conseqvent af det Princip, som er udtalt med Hensyn til Finantslovens Fremlæg- gelse først i Folkethinget, og jeg troer ikke, at der vil findes nogen constitutionel Regjering, uden at den vil være tilbøjelig til i det Hele taget og i det Væsentlige at anerkjende denne Conseqvent. Men saa opstaaer nu det Spørgs- maal, hvad der skal forstaaes ved væsentlig finantsielle Love. Det er ganske vist, at der ikke lader sig give nogen Definition heraf, som er saa simpel, klar og udtømmende, at den kan afgjøre alle Vanskeligheder; men jeg troer heller ikke, at noget Saadant er nødvendigt. Det er ingenlunde nødvendigt for Statsstrel- sens Gang at opstille et saadant doctrinairt Sy- stem, i hvilket Alt skal passes og tvinges ind; den simple og naturlige Veie, det er den, som stemmer med det praktiske Livs Forbringere, og som tager de fornødne Hensyn til de Prin- ciper, som ere nedlagte i Grundloven og vore andre Love, uden at sætte Alt paa en saa rigo- røs og streng Opfyldelse, at Loven derved er tilfredsstillt, men Livet vanskeliggjort. En Lov

om Omordningen af Skiftecommissionen i Kjø- benhavn, som vilde medføre Ansættelsen af en ny Assessor, vil for Enhver strax frembyde sig som en Lov, der ikke er af en væsentlig finantsiel Natur; en Lov om Oprettelsen af en ny Nednings- station, der medfører saa og saa mange Udgifter eengang for alle og saa og saa meget om Mæret, viser sig strax ikke at være af nogen væsentlig finantsiel Natur; men lad os paa den anden Side tage Contoirholdsloven, som ikke inde- holder noget Andet end Fastsættelsen af den Contoirholdsgodtgjørelse, som paa en vis Række af Finantslove skal bevilges; den er i sit Væ- sen saa finantsiel, at jeg finder det i sin Or- den, at den først bliver forelagt Folkethinget. Lad os tage et andet Tilfælde, som kan med- føre stor Betydning for Statens Finantser; lad os tage en Lov om Jernbaner, som paa- byrder Staten igjennem en Række af Aar Ud- gifter, som stige op til Millioner og derved faae en ganske væsentlig Indflydelse paa den finantsielle Status; der forekommer det mig klart, at den finantsielle Side i dette Tilfælde er, om ikke den væsentligste, saa dog i den Grad overveiende, at det er i sin Orden, at det Privi- legium i Henseende til Tid, som er tilstaaet Folkethinget ved Grundlovens § 52, kommer til Anvendelse ogsaa derpaa. Sagen er endnu klarere, naar vi tænke os Optagelsen af et nyt Statslaan; Bemyndigelsen til at optage et nyt Statslaan bør naturlig først forelægges Folke- thinget, fordi det er en Foranstaltning, der er af en væsentlig finantsiel Natur. Naar vi derimod tage Lønningslovene, saa staae vi lige- overfor et af de Tilfælde, hvor vi maae sige, at Kasuistiken bliver noget tvivlsom; der er det neppe muligt at træffe nogen bestemt Af- gjørelse. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærk- som paa, at i det første Aar af vort constitu- tionelle Liv var det gjennemgaaende, at Løn- ningslovene forelagdes ifslæng snart i det ene og snart i det andet Thing, og skulde man tælle Tilfældene, vilde man mulig komme til det Re- sultat, at det overveiende Antal af disse Love først har været forelagt Landstinget. Om dette er rigtigt, skal jeg lade staae hen; en af Talsmændene for den hele Bevillingsdoctrin; den nuværende høitagede Cultusminister, synes ikke at kræve dem først forelagte for Folke-